

El Carnestoltes és una festa tradicional de la qual algunes persones gaudeixen disfressant-se mentre que d'altres s'estimen més gaudir-la de manera discreta, inadvertides entre la multitud.

A la natura, hi ha animals que també passen despercebuts mentre que d'altres sembla que es disfressin. No ho fan per fer festa ni xerinxola; és la seva manera de sobreviure.

Dues estratègies oposades que tenen els animals per sobreviure són: **La cripsi** i **L'aposematisme**

La **cripsi**, del grec *kryptos*, que significa 'amagat', és una estratègia que permet als animals passar inadvertits, camuflar-se. Això els permet caçar sense ser vistos o passar despercebuts als depredadors.

L'**aposematisme**, del grec *apo-*, 'allunyament', i *sema*, 'senyal', vindria a ser tot el contrari: tenir una coloració ben llampant i vistosa.

Hi ha diferents tipus de cripsi.

N'hi ha que adopten el **color** o els colors del lloc on viuen. És el tipus de cripsi més freqüent.

Per exemple, hi ha ocells com la becada que és gairebé impossible veure'ls quan s'estan quiets damunt de fulles seques, perquè el seu plomatge sembla, literalment, un munt de fulles seques.

També hi ha molts insectes, com les erugues de la tornassolada petita, un tipus de papallona, que tenen el mateix color verd que les fulles que mengen, perquè els ocells no les vegin.

Altres animals també imiten la **forma** d'algun element del paisatge.

Alguns dels exemples més espectaculars són l'insecte bastó, que simula una branqueta fina;

la papallona de la c blanca, que sembla una fulla seca trencada de la vora;

la crisàlide d'algunes papalones, que tenen l'aspecte d'excrement d'ocell;

el cavallet de mar foliaci, que té el mateix aspecte que les algues entre les quals viu,

o el nictibi comú, un ocell que en repòs té forma de branca.

Una altra tècnica críptica molt efectiva és la dels animals que tenen una **coloració** que els trenca la silueta i en dificulta la localització,

com per exemple les ratlles de les zebres i dels tigres o el clapejat dels mussols

Altres animals, en canvi, presenten marques que amaguen **característiques distintives** per dificultar-ne la localització.

Molts peixos tropicals, per exemple, tenen una línia fosca que els travessa l'ull i l'oculta. D'aquesta manera, els depredadors no saben on tenen el cap ni la cua, i no poden anticipar cap a on fugirà quan l'intentin caçar.

No obstant això, hi ha animals que fan tot el contrari: cridar l'atenció. El senyal d'advertència pot prendre la forma de colors, sons o olors. És l'aposematisme.

Alguns ho fan per trobar **parella**,

com per exemple els mascles de l'ocell del paradís republicà, que tenen unes plomes de color vermell i blau que es veuen des de molt lluny.

D'altres, en canvi, ho fan per avisar de la seva **perillositat o toxicitat**

com el color negre i groc de les abelles i el negre i taronja de la papallona monarca.

L'aposematisme és una estratègia tan efectiva que fins i tot té imitadors, com ara la falsa serp corall, que és totalment inofensiva.

Imita les franges de colors de la serp corall autèntica, que és molt verinosa.

Cap animal se li acostarà, per si de cas.